

N:o 32.

Ank. till Riksd. kansli den 6 mars 1899 kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring af 1 § i förordningen angående åtgärder till förekommande af öfverdrifven afverkning af ungskog inom Vesterbottens och Norrbottens län.

Uti en inom Andra Kammaren väckt och till lagutskottet hänvisad motion, n:o 131, anför herr *J. Nilsson* i Skrafvelsjö:

»Genom kongl. förordningen af den 19 mars 1888, angående åtgärder till förekommande af öfverdrifven afverkning å ungskog inom Vesterbottens och Norrbottens län, fråntogs hemmansegare rätt att för eget behof vid sågverk få försåga undermåligt virke, hvilket verkar menligt för hemmansegarne vid användning af sin skog till husbyggnader och andra oundgängliga behof.

Då ifrågavarande kongl. förordning tillkom, funnos hufvudsakligen större sågverk, der det försågade virket var afsedt för export, men nu hafva här och hvar å landsbygden uppförts mindre sågar, afsedda endast för sågning af husbehofsvirke. Vid dessa husbehofssågar borde hemmansegarne ega rätt att låta såga och till husbehof använda undermåligt virke, emedan försågning vid gården ställer sig mycket dyr och virket blir betydligt sämre än det, som sågas vid husbehofssågar.

På grund af hvad jag sålunda i största korthet anført, tillåter jag mig härmed vördsamt hemställa, att Riksdagen måtte besluta, att 1 § sista momentet i berörda kongl. förordning erhåller följande förändrade lydelse:

Dock vare hemmansegare eller åbo ej förment att, äfven utan sådant tillstånd, af hemmanets skog, till oundgängligt husbehof, låta vid *mindre husbehofssågar* och vid gården såga och använda undermåligt virke.»

Det låter sig icke förneka, att bestämmelser sådana som de, hvilka innehållas i första paragrafen af omförmälda förordning, i sin tillämpning kunna i särskilda fall medföra obillighet. Men att i det ämne, som förordningen afser, träffa sådana bestämmelser, att författningens syfte fullständigt ernås utan att något verkligen befogadt intresse trädes för nära, är en synnerligen svår uppgift. Genom det af motionären framställda förslag skulle visserligen den afverkning till husbehof, som motionen afser, blifva tillgodosedd, men den föreslagna lagförändringen skulle å andra sidan tvifvelsutan bereda ett gynsam tillfälle för dem, som dertill vore hågade, att kringgå lagen och bryta mot dess syfte att förhindra afverkning af undermålig skog för försäljning. Redan den obestämthet, som vidlåder det af motionären använda uttryckssätt, då han begagnar ordet *mindre husbehofssågar*, är i öfrigt egnad att göra det ifrågasatta lagbudets tillämpning oviss och osäker. Härjemte vill utskottet framhålla, att om i de delar af landet, som beröras af nu ifrågavarande förordning, någon allmännare erfarenhet framträdt af behöfligheten utaf en lagförändring i det af motionären angifna syfte, önskingarna härom torde kunna förväntas taga sig uttryck i t. ex. framställningar af landsting eller andra korporationer. För Riksdagen torde det med afseende å denna frågas beskaffenhet möta betänklighet att blott på framställning af enskild motionär taga initiativ till den bestående lagstiftningens förändring.

Utskottet föranlätas alltså att hemställa,

att förevarande motion icke må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 6 mars 1899.

På lagutskottets vägnar:

K. S. HUSBURG.

Herr *F. Andersson* har begärt få antecknadt, att han icke deltagit i ärendets behandling inom utskottet.